

Polittdommer skal være bemyndiget til at slutte en Sag med en Advarsel, og om det skal kunne skee under alle Omstændigheder, selv om den Paagjældende ikke maatte finde sig tilfreds med denne Afgjorelsesmaade. Seg er nu, hvad dette Punkt angaaer, enig i, hvad der ved Sagens første Behandling blev yttret af det ærede Medlem fra Viborg (Bregendahl), men jeg skal imidlertid ikke forfølge, at jeg troer, det har liden praktisk Betydning, om man her vedtager det One eller det Andet. Efter min Erfaring kan jeg sige, at jeg har sluttet mange hundrede Sager med en Advarsel, hvormed den Paagjældende har været tilfreds, og hvormed Amtet har været tilfreds, og saaledes have vi Alle været tilfredse. Det er aldrig faldet Noget ind at sige, at han ikke vilde modtage en saadan Advarsel, men begjære Sagen henvisst til Dom. Imidlertid kunde jeg dog tænke mig det Tilfælde, navnlig saalænge Dommeren tillige indtager en administrativ Stilling, at en Dommer kunde finde sig fristet til gennem en saadan Afgjorelsesmaade at dække en eller anden Malconduite fra en underordnet Politiofficiants Side. Det vilde vistnok være et af de faa Tilfælde, hvor den paagjældende tiltalte kunde finde Anledning til at sige: Seg er ikke fornøiet med denne Advarsel; maa jeg bede om en Dom, som jeg kan appellere, og den tiltalte maa da have sin Villie. I Principet troer jeg derfor, at der er Noget, der kan tale for at beholde denne Bestemmelse, som Udvalget har foreslaaet, og jeg skal stemme for den. — Med Hensyn til det Vædringsforslag, som det ærede Udvalg har stillet til § 16, og som gaaer ud paa, at Appel fra Overretten skal bibeholdes i offentlige Politisager, da har den ærede Ordfører for Udvalget i meget stærke Udtryk anbefalet dette Vædringsforslag, og jeg tør derfor ikke smigre mig med det Haab, at jeg skulde kunne være istand til at formaae Thinget til at lade Lovforslagets Bestemmelse forblive uforandret. Seg skal dog sige, at det er forekommet mig en overordentlig heldig Bestem-

melse, der er sat ind i Lovforslaget, jeg har saa ofte, kan jeg sige, ærgret mig over, navnlig i Betsrisager, at visse Personer, som finde en vis Behagelighed ved at sidde i Arresten og finde, at det er langt behageligere at være der end at f. Ex. komme i en Svangsarbejdsanstalt, uførtroent kunne blive ved at appellere først fra Underretten til Overretten, der stadfæster Underretsdommen, og dernæst fra Overretten til Høiesteret, som atter stadfæster Overretsdommen. Det medfører ikke alene en stor Langsomhed i Retsspleien; men hvad der for mig her er næsten det Vigtigste, det medfører meget store Bekostninger for Communerne; thi ikke blot forlænger derved den Paagjældendes Detentionsarrest — og det er jo Folk, der aldrig kunne betale —; men saa kommer dertil Salairer til Overrettsfagførerne, Salairer til Høiesteretsfagførerne, og det bliver i Almindelighed en ret betydelig Sum, som uden nogen Nytte falder Communerne tillast; jeg har ofte ønsket, at man kunde finde et Middel imod denne Ulempe. Seg skal iøvrigt endnu kun sige med Hensyn til Overretterne, at de see os Underdommerne efter med al ønskelig Skarphe, og jeg troer virkelig ikke, at den personlige Frihed vil lide noget Skaar ved, at man i den Slags Sager, som her er Tale om, lod det have sit Forblivende ved Overrettens Dom. Der maa dog være en Grændse for Alting, og Høiesteret er jo ligesaa lidt som andre menneftelge Domstole useilkarlig. Der er jo ogsaa i andre Retninger fastsat Grændser; man vil jo ikke engang have alle Sager for Overretten; der er jo Grændser for Appellabiliteten ogsaa i Straffesager saavel til Overretterne som til Høiesteret. Med Hensyn til det Exempel, som den ærede Ordfører fremsatte i forrige Møde, skal jeg fuldkomment erkjende, at det var meget rart, at denne Mand fik sin Sag ind for Høiesteret og fik sine med Urette confiscerede Varer igjen, men derfra vilde han jo heller ikke have været affaaeren ved nærværende Lovforslag. Seg er aldeles overbevist om, at i